

Naar man gennemlæser i Rigsdagstidenden de paagjældende Forhandlinger i det andet Thing, troer jeg ikke, man faaer det Indtryk, at dette skulde have været den almindelige Mening, men derimod kun, at man i det sidste Dieblif havde især for Die først og fremmest at meddele den ærede Indenrigsminister, som jeg seer, er ikke her tilstede, den af ham attraaede Fuldmagt til at foretage den Forandring ved Landbohøjskolen, som vil angaae eller bestaae i, at der bliver optaget en Forstunderviisning derved, og dernæst havde for Die at gjøre det meget vel foranledigede Forbehold, at forsaavidt denne Underviisning, som nu blev optaget, alene var beregnet paa Stats tjenesten og paa at danne dem, der kaldes Forstkandidater, kunde Omkostningerne dertil ikke tages af Kongeriget's Kasse, men maatte tages af andre Fonds, navnlig af Fælleskassernes. Mit stillede Endringsforslag gaaer, som allerede meldt, kun ud paa ikke at udelukke Erindringen af, hvad der i det andet Thing endnu blev fastholdt i det næstsidste Dieblif, nemlig at der gives en Anledning til at tænke paa en Forstunderviisning, beregnet efter de fleste Landbohøjskoleelevers Tarv, og naar det gaaer ud derpaa, skal jeg derved bemærke, at jeg troer, at der er noget større Anledning til at foreslaae den dertil sigtende Redaktionsforandring end til at foreslaae endnu andre, som man muligt kunde finde ønskelige. Jeg troer, at naar man ved Forhandlingerne her i Rigsdagen om den mulige Optagelse af en Forstunderviisning ved Landbohøjskolen især skal have Landbohøjskolens Gavn og Tarv for Die, hvilket med andre Ord vil sige, skal have det Gavn for Die, som Landbohøjskolen kan stiftes og som skulde spores ude i Livet, saa vilde man ikke indslaae den direkteste Vej hertil ved at tilfigte en Forstunderviisning i det specielle Diemed, at danne Forstkandidater eller Stats tjenere, og saa lade det komme an paa, hvorvidt Eleverne i Almindelighed vilde kunne benytte denne, men man vilde indslaae en mere direkte Vej ved først at see hen til, hvad der er de fleste Landbohøjskoleelevers Tarv og Trang,

og ved at søge at indrette Underviisningen saavidt muligt derefter, samt dernæst at see til, hvorvidt denne sidste kunde tillige udgjøre en Deel af Underviisningen for de vordende Forstkandidater. Jeg troer, at naar først den Forstunderviisning er indført, som man nærmest har tænkt paa i det sidste Dieblif, da der i det andet Thing afstemtes i denne Sag, vil vel mulig den Erkjendelse vaagne, at den saaledes indrettede Forstunderviisning ikke er ganske beskvem for Eleverne ved Skolen i Almindelighed, og at der er Anledning til at tage Hensyn til deres specielle Tarv. At der ude i Livet gives en Trang til, at en saadan Forstunderviisning meddeles, som vilde være passende for de fleste af Højskolens Elever, det tør jeg tillade mig at erklære.

Sluttelig seer jeg endnu nogen Anledning til at bemærke, at naar i mit Endringsforslag er sagt, „forsaavidt Midler dertil findes eller erholdes“, saa kunde maaskee den Erindring synes nærliggende, at Midler dertil vel ikke allerede skulde kunne findes, da der ikke hidtil er bevilget Midler direkte til at indføre en Forstunderviisning ved Landbohøjskolen; men ligesuldt mener jeg, at der dog allerede findes Midler dertil, saasnart Indenrigsministeren har faaet den af ham attraaede Bemyndigelse. Der findes nemlig til Exempel en lønnet Forstdocent. Jeg formoder ikke, at der skulde behøves en ny Pengebevilling for at formaae ham til at holde Foredrag paa Landbohøjskolen istedetfor som hidtil i den polytekniske Lærestiftelse.

Dermed skal jeg tillade mig at henstille til det ærede Thing, hvorvidt det finder, at mit Endringsforslag kunde fortjene at billiges.

Ordføreren (Carlsen): Det ærede Medlem, som nys talte, er den blandt Udvalgets Medlemmer, der baade i Udvalget og ligeledes her i Salen, troer jeg, har lagt den største Vægt paa, at der indføres en særegen Forstunderviisning for Eleverne ved Landbohøjskolen. Jeg har vel været af den Formening, at det kunde være til Nytte; men jeg har ikke lagt saa stor Vægt derpaa, at jeg,